

Έργα και ημέρες μιας ξεχωριστής προσωπικότητας

Παρασκευή 10 Νοεμβρίου 1995, απόγευμα. Δοκιμές στο GP της Αδελαιδας. Ο Mika Hakkinen οδηγεί την McLaren Mercedes με κάτι παραπάνω από 220 χλμ/ώρα και στρίβει στην Brewery Bend, μια γρήγορη δεξιά που ενώνει τις ευθείες Jones και Brabham. Από αστοχία υλικού το πίσω αριστερό ελαστικό κλατάρει. Ο Φιλανδός αστραπιαία σταυρώνει τα χέρια του στρίβοντας αριστερά, σε μια ενστικτώδη μεν, απέλπιδα δε προσπάθεια να το σώσει. Το μονοθέσιο ανεξέλεγκτο βγαίνει εκτός πίστας χρησιμοποιεί το εξωτερικό κέρμπ ως ράμπα απογείωσης και προσγειώνεται ελάχιστα μέτρα πριν χτυπήσει με 160 – 170 χλμ /ώρα το παρακείμενο τοίχιο το οποίο ήταν «ντυμένο» με δυο «φτωχές» σειρές ελαστικών.

Η γωνία και η σφοδρότητα πρόσκρουσης είναι τέτοια, που το κεφάλι του οδηγού όπως φαίνεται σε αργή κίνηση από την in board camera, διαγράφει μια φρικώδη τροχιά. Πλήρης ανάλυση από συνέντευξη που παρεχώρησε ο

Jackie
Stewart

σε τοπικό τηλεοπτικό κανάλι στο: http://www.youtube.com/watch?v=XXhWM8tZE_E

Σε ελάχιστες στιγμές καταφθάνει στο σημείο το ιατρικό επιτελείο. Ο οδηγός δεν διατηρεί τις αισθήσεις του. Είναι σαφές ότι πρόκειται για πολύ σοβαρό τραυματισμό, ενώ είναι άμεσος και ο κίνδυνος για το μοιραίο. Επί τόπου προχωρούν σε τραχειοστομία και τον περιποιούνται για 15 λεπτά πριν τον σταθεροποιήσουν και τον φορτώσουν στο νοσοκομειακό όχημα. Η ζωή του Φιλανδού πιλότου κρατήθηκε κυριολεκτικά από μια κλωστή. Επικεφαλής της ομάδας ήταν ο Sid Watkins. Δυο χρόνια αργότερα, στη Χερέθ, τον Νοέμβριο του 1997 ο Hakkinen κέρδιζε το
πρώτο του GP κα
ι το επόμενο έτος, στα 30 του, τον πρώτο του παγκόσμιο τίτλο.

Δυστυχώς, 18 μήνες νωρίτερα, από το συμβάν της Αδελαιδας, την Πρωτομαγιά του '94, όταν ο Sid Watkins έφθασε στην Taburello, σε ότι περισσέψει από την Williams του Ayrton, δεν μπορούσε να κάνει κάτι. Ο Βραζιλιάνος ξεψυχούσε.

Γεννημένος το 1928 στο Liverpool από πατέρα ανθρακωρύχο, που στα χρόνια της μεγάλης ύφεσης έγινε μηχανικός μοτοσυκλετών, ο Sidney Watkins,

εργάστηκε δίπλα στον γεννήτορα,
Wallace

, μέχρι τα 25 του χρόνια. Οι δουλειές δεν πήγαιναν άσχημα, σύντομα επισκεύαζαν αυτοκίνητα αλλά ταυτόχρονα πήρε και το πτυχίο του από την Ιατρική. Υπηρέτησε στο Ιατρικό σώμα του Στρατού στην Αφρική όπου λέγεται πως είχε και μια συμμετοχή, το '55, με
Ford

Zephyr
στο ράλυ Δυτικής Αφρική.

Ακολούθως επέστρεψε στην πατρίδα και πήρε ειδίκευση στην νευροχειρουργική. Αποδεχόμενος τη θέση του καθηγητή στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης το '62 έμεινε και εργάστηκε στις Η.Π.Α. μέχρι το '70. Έτσι, τη χρονιά που οι συντοπίτες του Beatles διαλύονται, αυτός επιστρέφει και αναλαμβάνει επικεφαλής της νευροχειρουργικής κλινικής στο νοσοκομείο του Λονδίνου.

Σε όλο αυτό το χρονικό διάστημα βρισκόταν πολύ συχνά κατά τη διάρκεια των αγώνων στις πίστες, με την ιδιότητα του γιατρού του αγώνα. Όταν λοιπόν το 1978, ο Bernie του προτείνει τον τίτλο του επίσημου αγωνιστικού ιατρού της F1 δεν το πολυσκέφτηκε. Τις εργάσιμες ημέρες χειρουργούσε στην κλινική του και τα Σαβατοκύριακα των αγώνων ήταν ο φύλακας άγγελος των οδηγών.

Δεν ήταν μόνο που πιστώθηκε την αναβάθμιση των ιατρικών υπηρεσιών στην F1, δεν ήταν το γεγονός ότι πέρα από τον

Mika

, ήταν παρών μαζί με την ομάδα του, στις περιπτώσεις των βαριών ατυχημάτων των

Martin

Donelly

,

Rubens

Barrichello

,

Karl

Wendlinger

,

Gerhard

Berger

,

Jaccques

Laffite

,

Didier

Pironi

,

Clay

Reagazzoni

, σώζοντας ζωές είναι και εκείνο που έχει δηλώσει ο

Gerhard

Berger

:

«Οτιδήποτε και να σου συνέβαινε, αρκούσε να έβλεπες τον καθηγητή και ένοιωθες αμέσως καλύτερα».

Από το 1978 έως το 2005 ο προφέσορ ήταν σε κάθε εκκίνηση, σε κάθε GP, εκεί για να βοηθήσει, να ακούσει, να επέμβει με την επιστημονική του πληρότητα. Δεν ήταν όμως μόνον η ιατρική του ιδιότητα που τον έφερνε κοντά στους πιλότους. Γνωστή είναι η ιδιαίτερη σχέση που είχε με τον

Ayrton

. Ο πιλότος τον καλούσε στο κτήμα του στη Βραζιλία, ο γιατρός τον φιλοξενούσε στο σπίτι του στη Σκωτία και συχνά συνέτρωγαν στο «κινέζικο» κοντά στο Νοσοκομείο του Λονδίνου που χειρουργούσε ο

Sid

.

Την παραμονή της καταραμένης εκείνης Πρωτομαγιάς, μετά τον ατύχημα του Rubens και

τον θάνατο του
Roland
Ratzenberger

,
ο
Ayrton
έσκυψε στον ώμο του γιατρού και αναλύθηκε σε λυγμούς. Είχε καταρρεύσει.

«Είσαι τρεις φορές παγκόσμιος πρωταθλητής, είσαι ο ταχύτερος άνθρωπος στον κόσμο και δεν έχεις να αποδείξεις τίποτα. Παράτατα και έλα να ψαρεύουμε μαζί» τον προέτρεψε ο Si
d

Ο πιλότος όμως, επέλεξε να αγωνισθεί. Σε λιγότερο από 24 ώρες περνούσε στην
αιωνιότητα. Δεν ήταν ο μόνος για τον οποίον δεν μπόρεσε να κάνει κάτι. Έχασε και τον

Ronnie
Peterson
και τον
Gilles
Villeneuve

και τον
Ricardo
Paletti

. Γιατρός ήταν, όχι Θεός.

Το '83 δανείστηκε το lear jet του Bernie και πέταξε στη Μασσαλία να βοηθήσει τον Frank W
illiams

σε εκείνο το τροχαίο ατύχημα που είχε οδηγώντας προς τη Νίκαια. Ο συνοδηγός του,
γνωστός δημοσιογράφος

Peter
Windsor

δεν έπαθε οτιδήποτε. Ο

Frank
ανασύρθηκε από τα συντρίμια του
Sierra

με μη αναστρέψιμα τραύματα στην σπονδυλική στήλη . Παρά το γεγονός ότι υπεβλήθη σε
σειρά επεμβάσεων, δεν μπόρεσε να ξαναπερπατήσει.

Έτσι κύλησε ένα μεγάλο μέρος της ζωής του. Είτε μέσα στις άφλεκτες φόρμες δεμένος
δεξιά στις διάφορες AMG που είχαν το ρόλο του Medical Car και ακολουθούσαν στον πρώτο
γύρο την άγρια αγέλη των αναρίθμητων ιππων της F1, είτε στα
χειρουργεία, δίνοντας μάχες χιλιοστών για να προσφέρει ζωή, αρτιμέλεια, χαρά σε

πονεμένους ασθενείς.

Το '96 εκδίδει ένα βιβλίο με τίτλο «Ζωή στο όριο» (Life at the Limit). Όσοι γνωρίζουν το χώρο λένε πως είναι ένα από τα πιο αποκαλυπτικά βιβλία στην ιστορία της F

1. Ο γνωστός αρθρογράφος από το «νησί»,

Simon

Taylor

, έχει γράψει ότι είναι εξ' ίσου αποκαλυπτικό ένα δείπνο με τον

Sid

, ο οποίος είναι μια απίστευτη τράπεζα ανέκδοτων, άγνωστων στους πολλούς ιστοριών, μετά από τόσα πολλά έτη εμπλοκής. Αργότερα (2001)θα ακολουθήσει και άλλη έκδοση με τίτλο "Πέρα από το όριο" (Beyond the Limit)

Όπως και να έχει το θέμα, η είδηση πως αποσύρεται από πρόεδρος του Ινστιτούτου της FIA, 26 χρόνια μετά ίδρυσή του στα οποία ήταν πάντα επικεφαλής, ίσως να έχει μικρή σημασία πιά.

Στα 83 του χρόνια, ο καθηγητής παραμένει ζωτικός και ένας από τους ελάχιστους εναπομείναντες κρίκους με το σχετικά μακρινό παρελθόν. Μια ακόμα ξεχωριστή προσωπικότητα που ο χρόνος, μοιραία, θέτει στο περιθώριο. Η προσφορά του όμως, θα παραμείνει παντοτινή φωτεινή παρακαταθήκη.

